

فعل امر معلوم :

۱. لام امر را چون بعد از **واو** یا **فاء** یا **ثُمَّ** قرار گیرد می توانیم ساکن کنیم مانند: «وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَا قَدَّمَتْ لِغَدٍ» [حشر / ۱۸]، «فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ» [قریش / ۳]، «ثُمَّ لِيَقْضُوا تَفَثَهُمْ وَلِيُؤْفُوا نَذُورَهُمْ وَلِيُطَوفُوا بِالْبَيْتِ الْعَتِيقِ» [حج / ۲۹].
۲. همزه ی امر، همزه ی **وصل** است یعنی چون صیغه ی امر در اثناء کلام واقع شود همزه در تلفظ ساقط می شود و ما قبل آن به ما بعد وصل می گردد؛ مانند: **ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ** [المُلک / ۴].

ضمائر :

کیفیت ضمائر فعل امر مانند مضارع است.